

היום נלמד בעזרת ה':

שקלים דף כב

משנה: לדעת בית שמאי: בשר קדשי קדשים שנטמא באב הטומאה (= שטומאתו מדאורייתא) או בוולד הטומאה (= טומאה מדרבנן), בין אם הוא נטמא בתוך העזרה או מחוץ לעזרה, ישרף בפנים, כלומר בבית הדשן הגדול שהיה בעזרה ששם שורפים את פסולי קדשי הקדשים, לפי שכל שפסולו בקודש שורפים אותו בקודש. חוץ מבשר שנטמא באב הטומאה מחוץ לעזרה שלא שורפים אותו בעזרה, כיוון ש 1. טומאתו חמורה 2. הוא נפסל בחוץ, ולא היה פסולו בקודש.

לדעת בית הלל: בכל מקרה ישרף בחוץ, כלומר בבית הדשן שבחוץ ששם שורפים את פסולי הקדשים קלים. חוץ מבשר שנטמא בוולד הטומאה בפנים שישרף בפנים, כיוון ש 1. טומאתו קלה 2. הוא נטמא בפנים. (אבל בשר שנטמא באב הטומאה מוציאם אותו מיד החוצה כדי לא להשהות את הטומאה, ואם הוא נטמא בחוץ בטומאה קלה לא מכניסים אותו לעזרה).

לדעת רבי אליעזר: אם הוא נטמא באב הטומאה בין בפנים ובין בחוץ, ישרף בחוץ, לפי שזה לא מכובד להכניסו לקודש. ואם הוא נטמא בוולד הטומאה בין בחוץ ובין בפנים, ישרף בפנים, לפי שאין זה מאוס להכניסו לקודש.

לדעת רבי עקיבא: במקום שניטמא שם שורפים אותו.

גמרא: לדעת בר קפרא - 'אב הטומאה' של משנתנו הוא טומאה מדאורייתא, כגון שנטמא משרץ או נבילה, 'ולד הטומאה' של משנתנו הוא טומאה מדרבנן, כגון כלי שנגע במשקים טמאים שהכלי נטמא רק מדרבנן, והבשר נגע בכלי.

לדעת רבי יוחנן - בין 'אב הטומאה' ובין 'ולד הטומאה' של משנתנו הם טומאה מדאורייתא, אלא ש'אב הטומאה' הכוונה שהבשר נטמא משרץ או נבילה, ו'ולד הטומאה' הכוונה שהוא נטמא מכלי שנגע ברוק של זב, שהכלי נעשה 'ראשון' והבשר שנגע בו נעשה 'שני'.

(המשך בדף הבא ↓)

הגמרא מקשה על שיטת רבי יוחנן: 1. מדוע לדעת ב"ש הכל ישרף בפנים חוץ מבשר שנטמא באב הטומאה בחוץ, והרי לשיטתו כל הטומאות הם מדאורייתא ומה החילוק ביניהם? 2. מדוע לדעת ב"ה הכל ישרף בחוץ חוץ מבשר שנטמא בוולד הטומאה בפנים, והרי לשיטתו כל הטומאות הם מדאורייתא ומה החילוק ביניהם?

החכמים לא מיישבים את שיטת רבי יוחנן, אלא מבררים את שיטת בר קפרא:

קושיא על בר קפרא: מדוע לדעת ב"ש הכל ישרף בפנים חוץ מבשר שנטמא באב הטומאה בחוץ, והרי בין אם הוא נטמא בחוץ או בפנים טומאתו מדאורייתא, ומה זה משנה היכן הוא נטמא? תירוץ: ב"ש סוברים כשיטת רבי עקיבא שבמקום טומאתו שם תהיה שריפתו, ולכן זה תלוי היכן הוא נטמא. (אמנם ב"ש סוברים שבשר שנטמא בוולד הטומאה שטומאתו מדרבן אפילו אם נטמא בחוץ ישרף בפנים).

קושיא נוספת על בר קפרא: מדוע לדעת ב"ה הכל ישרף בחוץ חוץ מבשר שנטמא בוולד הטומאה בפנים, והרי בין אם הוא נטמא בחוץ או בפנים טומאתו מדרבנן, ומה זה משנה היכן הוא נטמא? תירוץ: אכן יש הבדל היכן הוא נטמא, שאף כשהוא נטמא בפנים לא מוציאים אותו החוצה, בכל זאת אם הוא נטמא בחוץ לא מכניסים אותו פנימה. וכפי שמצאנו שרבי שמעון סובר - שאוכלים ומשקים שנטמאו ממצורע לא מכניסים אותם לתוך שלוש מחנות (= מחנה שכינה / לוויה / ישראל), אבל אם הם נטמאו בפנים לא מוציאים אותם החוצה. הרי שמצאנו חילוק בין אם הוא נטמא בחוץ שלא מכניסים אותו פנימה לבין אם הוא נטמא בפנים שלא מוציאים אותו החוצה.

משנה: איברי התמיד: היו ניתנים קודם כל על כבש המזבח, ולאחר מכן היו מעלים אותם למערכה על המזבח.

המקדיש.. ביכורים: שלא בזמן הבית – נחלקו בדבר ת"ק ור"ש. דעת ר"ש שאינם קדושים מכיון שבביכורים כתוב במפורש 'תביא בית ה' אלוהיך' וכשאר בית אין ביכורים.

גמרא: מוספי שבת: כאשר ראש חודש חל בשבת, וצריך להקריב גם מוספי שבת וגם מוספי ראש חודש – מי קודם? הגמרא פושטת ש'תדיר (=רגיל ומצוי) ושאינו תדיר – תדיר קודם'. ואין ראייה משיר של ראש חודש הקודם לשיר של שבת, כי דבר זה היו עושים לפרסם שהיום ראש חודש.

גר בזמן הזה: גר שמתגייר צריך להביא קרבן. ובזמן הזה שאין קרבן, צריך להפריש את הסכום המינימאלי לקן עולה, שכשיבנה בית המקדש יביא בו עולה. רבי שמעון אומר שביטל רבי יוחנן את דין ההפרשה מפני התקלה, שלא יבוא להינות מהכסף ולעבור על איסור מעילה.

עבר והקדיש: האם קדוש או לא? הגמרא פושטת שקדוש. מכיון שהרי ביטלו חכמים את ההפרשה מפני התקלה, ואם ההפרשה לא היתה חלה אין מקום לשום תקלה.

רבי יודה ענתודרייא בעי: סתירה בדברי רבי שמעון. שהרי רבי שמעון בן יהודה בשם רבי שמעון אמר ששקלים לא קדשו שלא בזמן הבית, ואילו עבשיו אמרנו שאם הקדיש הגר את קינו קדוש?

הגמרא מתרצת שבשקלים חששו רבנן לתקלה, אם יבנה בית המקדש בניסן ויתרמו בהם את הלשכה, דבר שאינו כדון שהרי בניסן צריך לתרום מתרומה חדשה וזו ישנה היא, ולכן תקנו שאף בדיעבד לא חלה ההפרשה. מה שאין כן בשאר הקדשות כמו קרבן גר, שאין בעיה אם יביא את קרבנו מהפרשה ישנה.

הדרן עלך

 מסכת שקלים

